ליל שבת קודש פרשת קרח א' דר"ח תמוז ה'תשם"ד

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"א המדבר מהבחירה והידיעה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), זה עיקר כח הבחירה, כל זמן שהשכל אין כל כך גדול להבין הידיעה והבחירה, אזי כח הבחירה על מקומו, כי יש בידו לבחור החיים או היפוכו, אבל כשיכנום המקיף הזה לפנים, ואז יתגדל השכל האנושי, ויתגלה לאנושי הידיעה והבחירה, אז יתבטל הבחירה, כי אז על ידי גידולו של השכל, יצא מגדר האנושי, ויעלה לגדר מלאך, ואז יתבטל הבחירה, וזה זה עיקר כח הבחירה, זה שאין יודע השכל של הידיעה והבחירה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן הסוד של הידיעה והבחירה, ואיך האדם יכול להעלות ולהגדיל שכלו עד שיתבטל אצלו הבחירה, ויתעלה מגדר אנושי לגדר מלאך, כי הנה בוודאי כל העולם כולו הוא חטיבה אחת של אלקות, וכל תנועה ותנועה שבעולם מתנהג כפי רצונו יתברך, כפי השגחתו יתברך הפרטי פרטית, שכל זה נקרא "הידיעה", היינו לדעת שכל פרטי הבריאה מתנהגים כפי ידיעתו יתברך, כפי רצונו העליון, שכל זה הוא ענין ידיעת אלקותו יתברך, וכמו שכתוב (דברים ד') אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא האלהים אין עוד מלבדו, אבל לאידך גיסא יש כח "הבחירה", שנמסר ביד כל אחד ואחד לעשות כרצונו, הן בקיום המצוות, והן בעסקי עולם הזה, שיש רשות לכל אחד ואחד לעשות כחפצו וכרצונו, ואין מכריחים אותו לשום דבר כלל, וצריכים להבין איך שני דברים אלו מתחברים ביחד, שאם הכל מתנהג כפי רצונו והשגחתו יתברך הפרטי פרטית, איך יש מקום לבחירה לבחור ולעשות כך וכך, הלא מוכרחים לעשות כפי רצונו וידיעתו יתברך? אבל באמת אין שום סתירה ביניהם כלל, כי כל הבחירה הוא בתוך הידיעה, ומתאחד עמו ממש, כי עיקר הבחירה הוא לבחור בהידיעה ולדעת שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, אבל להבין זה צריכין להעלות ולהגדיל השכל, עד שיצא מגדר אנושי ויתעלה בגדר מלאך, היינו שיבא לגדלות המוחין ויתחיל לראות ולהבין שבאמת אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואזי כל הבחירה מתבטל

אצלו, והוא בוחר אך ורק בידיעות אלקותו יתברך, אבל עד שבא להשגה זאת עדיין קשה לו מאד להבין ענין זה, איך ששני דברים אלו הולכים ביחד, וצריכין לסמוך על אמונה פשוטה שבודאי אין שום סתירה ביניהם כלל, וברבות הימים, כשיזכה להגדיל את שכלו, יבין מאד איך שאין שום סתירה ביניהם, וכל הבחירה הוא בתוך הידיעה ממש.

והנה על כן נצטווינו על קיום התורה ועשיית המצוות בפועל ממש, ולא מספיק מחשבות טובות וכוונות המצוות לבד, כי מצוות מעשיות הם התגלות "הבחירה", שאני בוחר לעשות ולקיים את רצונו יתברך, בין אני מבין מה שאני עושה, בין אין אני מבין מה שאני עושה, וזה אנחנו מוכרחים לעשות, כי העיקר הוא הבחירה, אבל כוונות המצוות ודביקות השכל, הם ענין של "הידיעה", שאני מדבק מחשבתי ושכלי לידיעתו יתברך, ואני מבין כבר מה שאני עושה, אבל עם זה לבד אי אפשר לצאת ידי המצוות, כי אין קיום אל "הידיעה" בלי "הבחירה", היינו שאי אפשר לקיים את התורה במחשבה לבד בלי מעשה, שזהו מה שאמרו נשמות ישראל בקבלת התורה "נעשה ונשמע", היינו ש"נעשה" ונקיים רצונו יתברך במצוות מעשיות, ו"נשמע" להבין ולהשכיל בהם כפי דעתינו ושכלינו, והקדימו נעשה לנשמע, כי מקודם בוודאי צריכין לעשות ולקיים המצוות בפועל ממש, שזהו "הבחירה", ואחר כך זוכין להגדיל ולהעלות השכל שזהו "הידיעה", ולא כמו אומות העולם, ששאלם הקדוש ברוך הוא אם הם רוצים לקבל את התורה, ושאלו, מה כתיב בה? וכששמעו שיש מצוות שאינם כרצונם מיאנו מלקבל אותה, כי זה ענין קושיא הנ"ל של הסתירה שיש בין הבחירה והידיעה, שאינו רוצה לבחור ולקיים עד שמבין הענין ומתיישב על דעתו, ולכן באמת לא קיבלו את התורה, מה שאין כן נשמות ישראל אמרו "נעשה ונשמע", שאנחנו מוכנים לקבל ולקיים את התורה בכל אופן, בין אנחנו מבינים בין אין אנחנו מבינים, ואם האדם מוסר את נפשו ימים ושנים לקיים את המצות בפועל ממש, ולאט לאט גם מכנים דעתו ושכלו בהם, אזי ברבות הימים הוא זוכה לעלות מגדר אנושי לגדר מלאך, ונתבטל אצלו הבחירה לגמרי, שזהו מה שאמר הקדוש ברוך הוא לישראל כשאמרו נעשה ונשמע, מי גילה לבני רז זה, סוד שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר (תהלים ק"ג) עושי דברו, והדר, לשמוע בקול דברו (שבת פ"ח.), כי זהו הסוף והתכלית של ישראל שיזכו ליחד הנעשה והנשמע ביחד, ויקיימו רצונו יתברך בביטול הבחירה כמו מלאך, וישיגו השגות אלקותו יתברך בלי סוף וערך, ויעלו למעלה מגדר מלאך, כי מלאך לא היה לו בחירה כלל, ונשמות ישראל בחרו בזה מרצונם, לכן לעתיד לבא יהיו מחיצתם לפנים מלאכי השרת (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' א'), נמצא שעיקר עבודת

breslevcity.co.il

האיש הישראלי לבחור לקיים את התורה והמצוות בפועל ממש בתמימות ובפשיטות גמור, כפי שנמסר לנו מדור דור עד משה מסיני, ואז כשגם מכנים דעתו ורצונו בידיעות התורה, ומעלה ומגדיל שכלו בידיעת אמתת מציאותו יתברך, אזי עולה מעלה מעלה בהשגות אלקותו יתברך, וזוכה לעלות מגדר אנושי לגדר מלאך, עד שנכלל בו יתברך לגמרי, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את הפגם של מחלוקת קרח על משה רבינו, ואיך שאמר (במדבר ט"ז) **כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'**, והלביש ר"נ ראשי סנהדרין בטליתות שכולו תכלת, ושאלו את משה רבינו, אלו חייבות בציצית או לא, וכשאמר להם משה, חייבות, התחילו לשחק עליו בליצנות, אם חוט של תכלת פוטרת את הטלית, טלית שכולה תכלת בוודאי תפטור את עצמה (עיין ברש"י), והנה יש להבין מה היה כוונת אומרו **כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' וגו'**, שלכאורה אמר דבר נכון, שבוודאי כולם קדושים ובתוכם ה', ומה רצה לפעול בזה? וכן בענין הטליתות שכולו תכלת, למה תפס דייקא מצוה זו יותר מכל מצוות התורה? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה הפגם של קרח היה שנכנם לחקירה הנ"ל של הסתירה בין הידיעה והבחירה, ונדמה לו שאם באמת הכל אלקות, אם כן אין צריכין יותר בחירה, כי הכל מתנהג בידיעתו יתברך לבד, שזהו **כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו וגו'**, היינו שהכל אלקות גמור, וכל העדה קדושים מחמת שבתוכם ה', היינו גילוי אלקותו וידיעתו יתברך, אם כן למה יהיה משה אהרן יותר חשובים מכולם, הרי כולם שווים, והנה אף על פי שיש בזה נקודה של אמת, שבוודאי כל העדה כולם קדושים וגו', אבל זה רק בכח הבחירה, שכל אחד כפי בחירתו זוכה לעלות ולהתקדש בקדושת השם יתברך, והצדיקים שעולים ומתקדשים בקדושה יתירה, זוכין להשגה יותר גבוה מכל העם, שזה היה קדושת משה ואהרן, כי הם עלו מגדר אנושי וזכו לבחינת מלאך, וכמו שנקרא משה רבינו מלאך, וכמו שכתוב (במדבר כ') וישלח מלאך ויציאנו ממצרים, כי הנביאים נקראים מלאכים, וכמו שכתוב (דברי הימים ב' ל"ו) ויהיו מלעיבים במלאכי האלהים וגו' (עיין במדבר כ' ברש"י שם), אבל קרח לא היה לו הצמצום הזה, וטען שהכל אלקות, אם כן כולם שווים ולמה תתנשאו וכו', ולכן אמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה י"ח) קרח מין היה, כי נכנם לחקירה זאת של הסתירה בין הבחירה והידיעה, וזה גרם לו לכפור בכל רחמנא ליצלן, כי מיד שכופרים בכח הבחירה, הרי מתבטל כל ציווי התורה והמצוות שניתנו לקיים

breslevcity.co.il

בפועל ממש, ונשארים רק השכליים והכוונות שהם לבדם אינם כלום, כי העיקר הוא קיום התוה בפועל ממש.

ולכן חלק על מצות ציצית דייקא, ואמר שטלית שכולה תכלת פטורה מן הציצית, כי מצות ציצית היא צמצום (ליקוטי מוהר"ן חלק ' סי' נ"ד), כי החוט של תכלת של הציצית, זה ענין צמצום של הבחירה שבתוך הידיעה, כי תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד (מנחות מ"ג:), היינו שהחוט של תכלת מרמז על אלקותו יתברך באופן גלוי ופתוח מאד, אבל צריכין רק חוט אחד לפטור את הבגד, כי העיקר הוא הבגד עם ציצית לבן שמרמזים על עבדות ישראל להקדוש ברוך הוא בקיום המצוות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שם) משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו הביא לי חותם של טיט כו', שאם לא הביא עונשו מרובה, עיין שם, כי העיקר הוא לעבוד את הקדוש ברוך הוא במצוות מעשיות בעולם הזה המלא טיט וחומריות, שעם כל זאת האדם בוחר בעבדות השם יתברך, בין אם הוא מבין עומק כוונתם בין אם אינו מבין עומק כוונתם, שזהו "נעשה" קודם ל"נשמע", מה שאין כן התכלת הוא רק חוט אחד המרמז על גילוי אלקותו יתברך באופן גלוי, שהוא ענין הידיעה, ומספיק חוט אחד לפטור את הבגד, ולהזכיר את האדם באלקותו יתברך, וכדוגמת הקו של אלקות שהמשיך הקדוש ברוך הוא בתוך חלל הפנוי ומשם התחיל השתלשלות הבריאה (ע' בתחילת העץ חיים להאריז"ל), והחוט הזה יביא אותו לחשוב מהים ומהרקיע ומכסא הכבוד וכו', אבל הוא כמו חותם של זהב שאין עונשו מרובה אם לא הביא אותו, כי לא כל אחד זוכה לבוא אל עומק המושג, רק אלו שכבשו יצרם בכח בחירתם, ועלו מגדר אנושי לגדר מלאך, ולכן קרח שפגם בכל זה, ולא היה לו הצמצום של הבחירה בתוך הידיעה, התחכם במצות ציצית, שיש לו אופן יותר טוב לקיימו, והוא על ידי טלית שכולה תכלת, שאז אין צריכין ציצית כלל, אבל יש בזה כפירות ומינות, כי בזה הוא כופר בכח הבחירה, ואומר שאם הכל אלקות אזי אין צריכין בחירה, ואם כן כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ולמה הצדיקים יותר חשובים, ולכן שפיר מובן מחלקותו בענינים אלו דייקא, כי נפל לחקירות אלו של המבוכה בין הבחירה להידיעה, וכפר בקיום מצוות מעשיות, ובקדושת הצדיקים מגודל קדושת בחירתם, וזה היה מפלתו, כי העיקר היא הבחירה, והצדיקים עולים ומתקדשים על ידי בחירתם דייקא, והשם יתברך יזכינו לאמונה קדושה וברורה בו יתברך ובצדיקיו האמיתיים, עדי נזכה לעלות ולדבק עצמינו בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

breslevcity.co.il

בוקר שבת קודש פרשת קרח א' דר"ח תמוז ה'תשם"ד

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל בהסיפור מחיגר (מעשה ג') דף ס"א, עיין שם.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, רביז"ל ממשיך לספר, בתוך כך נסתכל על הדומיט בצד אחר, וראה כתוב שם שמי שיאחז באותו הצד, שישא אותו להדרך שיוצאים ממנו כמה דרכים כנ"ל, הדומיט, שהוא אבן טוב, מרמז לנשמות ישראל, שכל אחד מהם הוא כמו אבן טוב בכתר המלך, כי כל אחד ואחד מישראל יש בו נקודות טובות שמחמת זה ראוי לקבוע אותו בכתר המלך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סוף סי' ו'), אבל כשמסתכלים על האבן טוב "בצד אחר", ולא מצמצמים להסתכל רק על הנקודות טובות שבו, אזי מגיעים אל הדרך שיוצאים ממנה כמה דרכים, היינו דרכים שונים של צדיקים ורשעים ומשוגעים וכו', כי יש בישראל כמה מיני סוגות שונות של נפשות, וכל אחד יש לו הדרך שלו, כי בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו (מכות י:).

ואחז באותו הצד, ונשא אותו לשם, ונתן רגליו באותו הדרך שהאבק רפואה להרגלים, ונתרפא מיד, כי החיגר היה לו רצונות חזקות אל הקדושה, והיה לו התחזקות עצומה לעמוד על עמדו בשעה שעבר עליו זמנים קשים, שהוצרך לרחוש על הארץ ולאכול עשבים וכו', והשתוקק מאד למצוא רפואה לרגליו שיהיה יכול ללכת מדרגא לדרגא בעבודת השם, שעל שם זה נקרא אדם "מהלך", ולכן תיכף ומיד שמצא הדרך שיש בו האבק של רפואת הרגלים, שהוא א'ות ב'רית ק'ודש, ראשי תיבות א'ב'ק', נתן רגלו באותו דרך ונתרפא מיד, כי השתוקק לזה זמן הרבה, ובדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו.

והלך ונטל האבק מכל הדרכים ועשה לו אגודות, שאגד הפול (האבק) של הדרך של צדיקים לבדו, וכן הפול של שאר הדרכים אגד כל אחד לבדו ולקחם אתו, כי עכשיו שכבר היה לו רפואה לרגליו, והיה יכול ללכת כראוי בעבודת השם יתברך, היה יכול להתבונן בכל הדרכים שיש בעולם, וללקחם עמו, ולהבין איך להשתמש עמהם לעבודת השם יתברך.

breslevcity.co.il

וישב עצמו והלך לאותו היער שגזלו אותו שם, כי זהו שלימות התשובה, כשאדם חוזר לאותו מקום ומצב שהיה מקודם, ועכשיו פונה עורף מדרכו הרע וכופף יצרו לבלי לעשות עוד מה שעשה, זהו עיקר התשובה השלימה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ט), כי בזה הוא חוזר ומוצא מן הסטרא אחרא כל הגזילות שגזלו ממנו.

כשבא לשם, בחר לו אילן גבוה שהוא סמוך להדרך שיוצאים שם הגזלנים לגזול, האילן הוא הצדיק, וכמובא בזוהר ובמדרש (פרשת שלח) עץ דא צדיק, ותיכף ומיד שאדם מקרב עצמו אל אילן גבוה, שהוא צדיק אמיתי, כבר אינו מפחד מן הדרך שיוצאים שם הגזלנים שהם הסטרא אחרא, כי בכוח הצדיק יכול לרדת אל תוך הצנור של הרשע, ולשבור אותו, ולהוציא משם כל הניצוצות של הקדושה שגזלו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ח').

ולקח הפול של צדיקים והפול של משוגעים וערבם יחד ופזר אותם על הדרך, והוא עלה על האילן וישב שם לראות מה יהיה נעשה בהם, כי החיגר הבין שהגזלנים האלו צריכין תיקון גדול לנפשם, על שגזלו והרגו כל כך הרבה נפשות, כי בכל תאוות האדם יש בחינה של הורג נפשת רחמנא ליצלן, תאוות ניאוף ופגם הברית נחשב כהורג נפשות רחמנא ליצלן, וכמובא בזוהר (וישב קפ"ח.) על הפסוק (ישעיה א') ידיכם דמים מלאו, כי היה יכול להתהוות מהם נפשות בניו (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קמ"א), תאוות ממון וגזילה הוא כמו הורג נפשות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בבא קמא קי"ט.) כל הגוזל את חבירו כאלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ט), ותאוות אכילה הוא כמו הורג נפשות, כי במקום להעלות ולתקן נפש המגולגל בתוך המאכל, הוא מוריד אותו לגלות יותר עמוקה, ונחשב כאילו אכל מזבחי מתים (אבות פרק ג'), ובפרט שוחט שאינו הגון שעומד עם החליף לשחוט את החי, הוא עומד כרוצח נפשות רחמנא ליצלן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ז), נמצא שתאוות הרשעים הם כגוזלי ורוצחי נפשות, וידע החיגר שהם צריכין תיקון גדול לנפשם, ולקבל מדה כנגד מדה את אשר עשו לאחרים, ולכן עירב האבק של הצדיקים עם האבק של המשוגעים, ולבסוף הרג אחד את השני וקיבלו תיקונם.

והיו יוצאים שם גזלנים ששלח אותן הגזלן הגדול שבהם הנ"ל לצאת ולגזול, וכשבאו לאותו הדרך, תיכף כשדרכו על הפול הנ"ל נעשו צדיקים, והתחילו לצעוק על נפשם על שגזלו עד הנה והרגו כמה נפשות, כי עיקר התשובה הוא וידוי דברים, וכמו שכתוב (ויקרא כ"ו) והתוודו את חטאתם אשר עשו (עי' רמב"ם ריש הלכות תשובה), שיתוודה האדם לפני השם יתברך, ויצעק על איבוד ימיו ושנותיו שעברו

breslevcity.co.il

בחושך, כי עיקר הוא ריבוי הדברים שמרבה לדבר ולצעוק לפני השם יתברך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב כהנא) על הפסוק (הושע י"ד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה', אמר הקדוש ברוך הוא, איני מבקש מכם אלא דברים, וכשאדם מרבה להתוודות לפני השם יתברך אינו זז משם עד שמוחלין לו.

אבל מחמת שהיה מעורב שם פול של משוגעים נעשו צדיקים משוגעים, והתחילו להתקוטט זה עם זה, זה אמר, בשבילך גזלנו, וזה אמר, על ידך גזלנו, עד שהרגו זה את זה, כי זה ענין של צדיק משוגע, שבמקום שיקבל האשמה על עצמו, ויאמר, הכל היה בשבילי, תחת זה הוא זורק את האשמה על השני, ואומר, בשבילך חטאנו, עד שבאים להתקוטט זה עם זה, ולבסוף הורגים זה את זה, וכענין שנאמר אצל תלמידי רבי עקיבא (יבמות ס"ב:) **שכולם מתו בפרק אחד על שלא נהגו כבוד זה בזה, כי אם אין אהבה שלימה בין איש לחבירו, וכל אחד זורק את האשמה על השני, ואינו רוצה לתלות את החסרון בעצמו, לבסוף באים לידי שנאה ומחלוקת, והורגים זה את זה רחמנא ליצלן, ואצל גדולי הצדיקים מצינו בדיוק ההיפוך, שהם האשימו את עצמם על כל פשעי הקהל, והיו מבזים את עצמם ברבים ואומרים שכל הצרות הוא מחמת החטאים שלהם, ועל ידי זה החזירו המון נפשת רבות בתשובה.**

והיה שולח כת אחרת והיה גם כן כנ"ל, והרגו זה את זה כנ"ל, וכן היה אחר כך, עד שנהרגו כולם, עד שהבין שלא נשארו כי אם הוא בעצמו עם עוד אחד (היינו שהבן הנ"ל הבין, שכבר נהרגו כל הגזלנים הנ"ל ולא נשאר כי אם הגזלן הגדול בעצמו עם עוד אחד) וירד מהאילן, וכיבד משם את הפול הנ"ל מן הדרך, ופזר את הפול של צדיקים בעצמו, והלך וישב על האילן, כי החיגר הבין, שהגזלן הגדול, שבו היה תלוי שאר כל הגזלנים, היה צריך תיקון אחר לגמרי, כי היה השורש והעיקר של כולם, וכאב להחיגר מאד על אשר על ידו נגזלו ונרצחו כל כך הרבה נפשות, וגם ממנו גזל, ולכן השכיל לעצמו עצה איך לרדת לעומק הצנור שלו, ולשבר אותו, ולהוציא משם כל הגזילות שגזל מעודו, והכל בכוח ישיבתו על האילן שהוא התקרבותו אל הצדיק.

ואותו הגזלן (היינו הגדול שבהם) תמה ששולח כל הגזלנים ואין אחד מהם שב אליו, והלך הוא בעצמו עם האחד שנשאר אצלו, ותיכף ומיד כשבא על אותו הדרך (שפזר שם הבן הנ"ל הפול של צדיקים לבדו) נעשה צדיק, והתחיל לצעוק לחבירו על נפשו, על שהרג כל כך נפשות וגזל כל כך, כי על שם זה

breslevcity.co.il

השאיר לו חבר, שיכול להתייעץ אתו ולחזור בתשובה עמו, כי נקודת החבר נצרך מאד בעבודת ה' (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ד).

והיה תולש קברים והיה שב בתשובה ומתחרט מאד, כי זה ענין של הליכה על קברי צדיקים, שמאד מסוגל לתשובה, ובפרט לפגם הברית שנחשב כהורג נפשות כנ"ל, כי הצדיקים זוכין שמקום קבורתם קדוש בקדושת ארץ ישראל, בבחינת (תהלים ל"ז) וצדיקים ירשו ארץ, וארץ ישראל הוא תיקון גדול לפגם הברית (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ק"ט).

וכיון שראה (הבן הנ"ל שהיה יושב על האילן) שהוא מתחרט ושב בתשובה כל כך, ירד מהאילן, כיון שראה הגזלן שמצא אדם, התחיל לצעוק: אוי על נפשי, כזאת וכזאת עשיתי, אהה, תן לי תשובה, כי זה סימן על תשובה אמיתית, שהוא תשובת צדיקים, שמקבל כל האשמה על עצמו, ותולה גם אפילו האשמה של אחרים על עצמו, כי הלא הוא גרם כל זה.

ענה לו, החזר לי התיבה שגזלתם ממני, כי כתוב אצלם על כל גזילה באותו היום שגנגזל ואצל מי נגזל, אמר לו אני מחזיר לך תיכף, ואני נותן לך אפילו כל האוצרות של גזילה שיש לי, רק תן לי תשובה, כי זה היה חכמת החיגר שרצה להוציא מן הסטרא אחרא כל הקדושות שבלע מן הקדושה, כי הוא עומד לו בבית הבליעה ומכריח אותו ליתן הקאות ולהוציא כל הקדושות שבלע, בבחינת (איוב כ') חיל בלע ויקיאנו (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח'), ולכן לא די שקיבל בחזרה את אשר גזל ממנו, אלא גם קיבל את כל אשר גזל מכלליות שאר אנשי העולם, והחזיר כולם אל הקדושה.

אמר לו תשובתך היא רק שתלך אל העיר ותצעק ותתוודה, אני הוא שהכרזתי אז ועשיתי כמה גזלנים והרגתי וגזלתי כמה נפשות (זה היא תשובתך, ונתן לו כל האוצרות), כי התשובה צריך להיות תשובת המשקל, באותו מקום ובאותו זמן ובאותו אשה (יומא פ"ו:), ולכן עכשיו יחזור אל העיר ויתוודה לפני כולם ויכריז כמו שהכריז אז, וכמו שנאמר אצל המצורע (ויקרא י"ג) וטמא טמא יקרא, ואמרו חכמינו הקדושים (מועד קטן ה.) שצריך להודיע טומאתו ברבים למען יפרשו ממנו ולא יטמאו בו, וגם יודיע צערו לרבים ויבקשו עליו רחמים, עיין שם.

breslevcity.co.il

והלך עמו אל העיר, ועשה כן, ופסקו שם באותו העיר באשר שהרג כל כך נפשות, על כן יתלו אותו, למען ידעו, כי סוף גנב לתלייה, וזה עיקר התיקון שלו, שכנגד מה שגזל את הרבים וגרם להם לאבוד מה שאבדו, עכשיו יתקדש שמו יתברך על ידו, על ידי שחזר בתשובה וקיבל את העונש שלו, וכמו שכתוב בתורה במיתות בית דין, (דברים כ"א) וכל ישראל ישמעו ויראו ולא יזידון עוד, והשם יתברך יזכינו להיות נשמרים מכל רע, ונזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך עדי נזכה לראות בישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת קרח א' דר"ח תמוז ה'תשם"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ז' המדבר מאמונה ומתפילה ומציצית, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), דע כי עיקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה, כמו שכתוב (שיר השירים ד') תבואי תשורי מראש אמונה, ואמונה הוא בחינת תפילה, כמו שכתוב (שמות י"ז) ויהי ידיו אמונה, ותרגומו פרישן בצלו, וזה בחינת נסים למעלה מהטבע, כי התפילה למעלה מהטבע, כי הטבע מחייב כן, והתפילה משנה הטבע, אבל אי אפשר לבוא לאמונה אלא על ידי אמת, ואי אפשר לבוא לאמת אלא על ידי התקרבות לצדיקים, וילך בדרך עצתם, ועל ידי שמקבל מהם עצתם נחקק בו אמת, כי העצות שמקבל מהם הוא בחינת נשואין וזיווג, וכשמקבלין עצות מרשעים הוא בחינת נישואין דקליפה, הנחש השיאני, לשון נישואין, שהטיל בה זוהמא, ודע שעל ידי מצות ציצית האדם ניצל מעצת הנחש, מנישואין של רשע, מבחינת ניאוף, כי ציצית שמירה לניאוף, ועיקר הניאוף תלוי בעינים, וכמו שכתוב (במדבר ט"ו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, ושמירת ציצית שהוא בחינת עינים, הוא שמירה מעצת הנחש, ויכול לקבל העצות מצדיק, שהוא כלה זרע אמת וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

breslevcity.co.il

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר הגלות הוא רק מחמת חסרון אמונה, כשנחסר לאדם אמונתו בו יתברך, אזי נופל לגלות מר ועמוק מאד, שהרי אינו מוצא מקום מנוחה לנפשו, ומרגיש את תוקף הגלות, אבל כשאדם חזק באמונה ברורה ומזוככת בו יתברך, אזי אין שייך אצלו גלות, כי בכל מקום שהולך ובכל מקום שמוצא את עצמו, הרי הוא דבוק בו יתברך בתכלית הדביקות, ולכן לא שייך אצלו מושג של גלות, ועיקר התגלות האמונה הוא על ידי התפילה אליו יתברך, כי כל מה שאדם מרבה להתפלל אליו יתברך, הרי נחקק בו האמונה הקדושה, כי הרי הוא מדבר אז אל השם יתברך, וזה מכנים בו האמונה, בבחינת (תהלים קט"ז) האמנתי כי אדבר, שאני מקבל האמונה על ידי הדיבור והתפילה אליו יתברך, וכן כתיב (שם פ"ט) אודיע אמונתך בפי, שאני מודיע האמונה על ידי דיבורי פי, ולכן נאמר במלחמת עמלק (שמות י"ז) ויהי ידיו אמונה, ותרגומו, והוה ידוהי פרישן בצלו, כי עמלק הוא הסטרא אחרא שמכנים כפירות וספיקות בלב האדם, בבחינת (שם) היש הוי"ה בקרבינו אם אין, ועיקר המלחמה נגדו הוא רק על ידי תפילה שהוא האמונה, שזהו ויהי ידיו אמונה, היינו פרושות בתפילה, ולכן כתיב שם, והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל, ואמרו חכמינו הקדושים (ראש השנה כ"ט.) וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה, אלא כל זמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו נוצחין וכו', וכמו שפירש שם התוספות יום טוב, שעיקר הרמת ידי משה כלפי שמים היתה כדי להצביע ולהראות לעם ישראל, שאין להם עצה אחרת רק להסתכל כלפי מעלה ולשעבד לבם לאביהם שבשמים, שזהו בחינת רמזי הידים בים החכמה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), שלפעמים אי אפשר להצדיק לדבר דיבורי אמונה בפירוש, כי כל מה שידבר, ישאלו עליו קושיות וספיקות, ולכן עושה רמזים בידיו הקדושים המרמזים על החכמה, ומראה בידיו מה שיש לאדם לעשות, שזהו בחינת (שם) ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה וגו', שהראה לכולם שמכל הצדדים צריכים רק לפנות רק לאל אחד, באמונה קדושה וטהורה, ועל ידי ינצחו ויכניעו את עמלק, כי בכח התפילה שהיא האמונה הקדושה, זוכין לראות נסים ושידוד הטבע, כי הטבע מחייב כך, ותפילה משנה את הטבע, וכשאדם חזק באמונה ובתפילה, הרי רואה נסים ונפלאות בכל פרט שבימי חייו, ונגאל מן הגלות לגמרי .

אבל אי אפשר לבא לאמונה אלא על ידי אמת, כי יש גם כמה מיני אמונות כוזבות, כמו האמונות כוזבות של אומות העולם, כגון הנוצרים והישמעאלים ימח שמם, שיש להם גם כן אמונה בהבלים שלהם, ומוכנים למסור נפשם על אמונתם, אבל

breslevcity.co.il

האמונה שלהם בעצמה היא שקר מוחלט, כי האמת הוא רק השם יתברך, וכמו שכתוב (ירמיה י') וה' אלהים אמת, וכל מה שדבוק בו יתברך ובתורתו הקדושה, נקרא אמת, אבל מיד שסרים מהשם יתברך ומהתורה הקדושה הרי כבר נמצא בשקר, והאמונה בזה כבר אמונה כוזבת, כי האמת הוא רק אחד, היינו אמתת מציאותו יתברך, שהוא אחד יחיד ומיוחד, וכל מה שקשור אליו יתברך נכלל באחדותו יתברך, והוא אמת, אבל מיד שאינו מקושר אליו יתברך, הרי כפי ריחוקו כן נאחז בו השקר (ע' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"א), ולכן אין שלימות לאמונה רק על ידי אמת, וכשנחקק באדם מדת האמת, אזי שייך אצלו אמונה, שיזכה להאמין באלהים אמת.

ואי אפשר לבא לאמת אלא על ידי התקרבות לצדיקים, וילך בדרך עצתם, כי הצדיק דבוק בהשם יתברך בדביקות אמיתי, והוא דבוק במדת האמת כל ימי חייו, ולכן כל מי שמתקרב אליו, והולך בדרך עצתו, גם כן נחקק בו אמת, כי לא מספיק ההתקרבות אל הצדיק לבד, כי יכול להיות מקורב, היינו שמסתובב במחנה הצדיק, שזה כן טוב, שעל כל פנים אינו מתבייש להסתובב אצלו ולהיקרא על שמו, אבל אם אינו הולך בדרך עצתו ואינו מציית לדבריו, אם כן נשאר עדיין בשקרו ואינו דבוק אל האמת, אבל כשמקורב אל הצדיק והולך בדרך עצתו, אזי נחקק בו אמת, כי העצות של הצדיק הם כולה זרע אמת, שהם עצות טובות שייטיבו לאדם לעולם הבא ולנצח נצחים, כי הצדיק מייעץ לאדם איך שימלא ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים, ויחטוף בכל יום לימודים בכל מקומות התורה, מקרא משנה גמרא מדרש, וכן יתפלל אליו יתברך בדביקות ובחיות, ויתבודד עמו יתברך בכל יום, ומעורר אותו לזכור שרק דברים אלו ילוו אותו לביתו הנצחי לעולם הבא, ולכן כשהולך בעצות הצדיק ומקיים אותם בתמימות ובפשיטות גמור, אזי נחקק בו אמת, וזוכה לבא לאמונה קדושה וטהורה בהשם יתברך, ומתחברים אצלו אמת ואמונה ביחד.

אבל מאד צריכין ליזהר מעצת הרשעים, שהם עצת הנחש, שרוצים להרחיק את האדם מעצת הצדיקים, כי הנחש מלביש את עצמו בכל דור ודור בכל מיני לבושים של רשעים שעושים ליצנות מן הצדיקים, ואומרים שאצלם שורה האמת ורק הם רוצים את האמת, ומונעים בני אדם מלהתקרב אל צדיקי אמת שבדור, ועם תנועה קלה של ליצנות מקררים נפשות רבות מלהתקרב אל הצדיקים, שזהו דברי רביז"ל בשם הבעל שם טוב הקדוש זי"ע (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קל"ג), אוי ואבוי, שכל העולם מלא אורות וסודות נפלאים ונוראים, ו"היד הקטנה" עומדת בפני העינים ומעכבת

breslevcity.co.il

לראות, היינו "תנועה קטנה של היד" באופן של ביטול וליצנות, כבר מבטל ומסתיר את כל הגילוי אלקות ששמע במחנה הצדיק, כי מדת הליצנות הוא כמגן ושריון משוח בשמן בפני דברי מוסר (כמובא בספר "מסלת ישרים"), והליצנות הוא אבי אבות הטומאה, שהיא עצת הנחש שהכנים זוהמא בחוה, כי כנגד כל מה שיראה בגילוי אלקותו יתברך, אותות ומופתים מגולים, על ידי ליצנות אחת של הרשעים, מתקרר הכל, ולכן הליצנות נקרא פתח הטומאה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יומא ל"ח:) הבא ליטמא פותחין לו, שנאמר (משלי ג') אם ללצים הוא יליץ, כי מיד שאדם נתפס בקליפת הליצנות, הוא עלול ליפול לתוך כל השערי הטומאה רחמנא ליצלן, אבל מצות ציצית הם שמירה מעצת הנחש, מנישואין של הרשע, מבחינת ניאוף, כי ציצית שמירה לניאוף, בחינת (במדבר ט"ו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם שנאמר בציצית, ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות י"ב:) אחרי לבבכם זו מינות ואחרי לבבכם זו ניאוף, כי הם תלויים זה בזה, והציצית הוא שמירה לשניהם, כי הציצית מזכה את האדם להסתכל רק על השם יתברך שהוא אמת, בבחינת (שם) וראיתם אותו, היינו השם יתברך (ירושלמי ברכות פ"א), ואזי האדם ניצול מליצנות של הרשעים שהוא מינות, ומהנישואין עמהם שהוא ניאוף רחמנא ליצלן, ולכן אשרי אדם שהולך בדרכי התמימות והפשיטות של הצדיקים, וסותם אזניו מלשמוע הליצנות של הרשעים ועצותיהם הרעות, כי אז ימשיך על עצמו אמונה קדושה וטהורה עם אמת, ויזכה להיגאל מגלותו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פרשת קרח נסמכה מיד אחר פרשת ציצית הכתובה בסוף פרשת שלח, ולכאורה יש להבין את הקשר והסמיכות ביניהם, וכמו שדרשו חכמינו הקדושים את הקשר והסמיכות בין פרשת מרים, הכתובה בסוף פרשת בהעלותך, לפרשת שלח, להורות על גנותם של המרגלים, שראו איך שלקתה מרים על עסקי דיבה ולא לקחו מוסר וכו', אם כן גם כאן ראוי להבין הקשר והסמיכות בין פרשיות הללו, ועל פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה הציצית הם שמירה מעצת הרשעים, ועל ידם האדם זוכה להתקרב אל הצדיקים וללכת בדרכי עצתם, אבל קרח פגם בכל זה, ועשה ליצנות ממשה רבינו וממצות התורה, והתלוצץ דייקא ממצות ציצית ואמר, אם חוט אחת פוטרת כל הבגד, טלית שכולה תכלת בוודאי פטורה מציצית, כי נתפס בו קליפת הליצנות, שהוא אבי אבות הטומאה ופתח הטומאה, היפוך האמונה הקדושה, ולכן אמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה י"ח) קרח מין היה, כי מיד שסרים מדרכי הצדיקים ועושים מהם ליצנות, הרי סר מדרכי האמונה, ויש בו מזוהמת הנחש שהוא המינות והאפיקורסות, וכבר עלול ליפול לתוך כל השערי

breslevcity.co.il

הטומאה, ולכן ויק"ח קר"ח, בגימטירא **אמ"ת** עם האותיות והכולל (כמובא בדברי החת"ם סופר פרשה זו), כי זה היה פגם של קרח, שלקח והפריד את האמת לעצמו, ורצה להראות לכולם בליצנותו שהאמת אצלו ולא אצל משה, והלביש ליצנותו בתוך דיבורי אמת, ואמר כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה', והנה הם בוודאי דיבורי אמת, כי כל העדה בוודאי כולם קדושים ובתוכם ה', אבל הלא דיבורים אלו שמע ממשה רבינו תמיד, איך כל אחד מישראל קדוש מאד ובתוכו שורה ה', ואיך קרח עכשיו מהפך הקערה על פיה ועושה ליצנות ממשה ומתורתו הקדושה, ולכן מדה כנגד מדה ירד עם כל עדתו חיים שאולה בתוך האדמה, וצועקים משם "**משה אמת ותורתו אמת, והן בדאין**", "**משה אמת**" היינו שהצדיק הוא אמת, "**ותורתו אמת**" היינו עצותיו הקדושים שהם תרי"ג עטין דאורייתא, כולם אמת, כי על ידי הצדיק נחקק באדם אמת, וזוכה לאמונה ולהיגאל מכל גלותו, "**והן בדאין**" שמוכרחים להודות שעיקר השקר והמינות נתפס אצלם, על ידי שחלקו על משה שהוא הצדיק הדבוק במדת האמת, וצועקים מעומק האדמה והארץ דייקא, כי על האמת כתיב (דניאל ח') ותשלך אמת ארצה, שהאמת מונח בעומק הארציות, וצריכין לכוף ולהכניע עצמו כדי למוצאה, ולכן מחמת שלקח קרח האמת לעצמו, ורצה להראות שאצלו שורה האמת, ירד עכשיו לעומק האדמה לחפש את האמת, ושם מצא אותו, וצועק "**משה אמת ותורתו אמת והן בדאין**", ולכן לא מוזכר שמו של יעקב במחלוקתו של קרח, רק בן יצהר בן קהת בן לוי, כי יעקב הוא מדת האמת, וכמו שכתוב (מיכה ז') תתן אמת ליעקב, ולא יתכן שיוזכר שמו של יעקב אצל קרח שלקח את האמת לעצמו והפריד אותו משורשו, ואם כן מובן מאד הקשר והסמיכות של פרשת קרח לפרשת ציצית, כי זה היה עיקר הפגם שלו, על שלא זכה לקדושת הציצית שמסוגל לקרב האדם אל עצת הצדיקים ולקבוע אמת ואמונה בלבו, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים באמת, וללכת בדרכי עצתם, עדי נזכה לחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

breslevcity.co.il